

C – 2^e zondag van de Vasten
12/13 maart 2022

Gen 15,5-12.17-18; Fil 3,17 - 4,1 of 3,20 - 4,1; Lc 9,28b-36 (gedaanteverandering)

In slaap gevallen

“Zij zwegen er over en verhaalden in die tijd aan niemand iets van wat zij gezien hadden”. Wat een eigenaardig einde, vandaag, van de evangelie-lezing. Drie leerlingen, Petrus, Johannes en Jacobus hebben iets schitterends meegemaakt, een ingrijpende mystieke ervaring, een overweldigend visioen, Jezus die de berg Thabor opgaat om te bidden, Jezus in gebed, in eenheid met zijn Vader, Jezus die verschijnt in hemelse glorie, met Mozes en Eliah, die samen heel het Godsverbond van het joodse volk vertegenwoordigen, waarover vandaag de eerste lezing sprak. Stralend licht, daarboven op die hoge berg. En dan gaan ze de berg af, weer terug naar de vlakke, en ze zwijgen erover en ze vertellen het aan niemand.

Wat eigenaardig, dat ze een zo ingrijpends iets, zo iets overweldigends, aan niemand verteld hebben. Misschien was dat omdat ze dachten dat de anderen het niet zouden begrijpen, of misschien zelfs niet zouden geloven. Misschien hebben wij dat ook wel eens. Een heel bijzondere ervaring, ingrijpend, en we vertellen het aan niemand, omdat we denken dat het andere mensen toch niet interesseert, of dat die het niet zouden begrijpen. Maar ik denk eerder dat ze het niet verder wilden vertellen, omdat ze zich diep schaamden. Ze waren namelijk alle drie in slaap gevallen. En Petrus wilde wel, toen hij wakker werd, drie tenten bouwen, daar boven op de berg blijven en niet meer weggaan. Maar *“hij wist niet wat hij zei”*, zo schrijft uiteindelijk de evangelist Lucas, op een nogal schampere toon, een beetje spottend.

Hebben de drie leerlingen de verschijning begrepen? Hebben zij begrepen waarom Jezus, in het stralende licht van Gods Aanwezigheid, sprak over zijn *“heengaan dat Hij in Jeruzalem zou voltrekken”*? Want hoe zouden ze deze glorievolle lichtende verschijning kunnen rijmen met dat *“heengaan van Jezus in Jeruzalem”*, het lijden en de dood van Jezus, hoe zouden ze dood en leven, donker en licht met elkaar kunnen rijmen? Ze hebben het niet begrepen. Ze konden het ook niet, want ze waren in slaap gevallen.

Straks, in de Goede Week, zouden ze het wèl gaan begrijpen. Want het waren wéér dezelfde drie, Petrus, Johannes en Jacobus, die Jezus met zich meenam bij zijn doodstrijd in de Hof van Olijven, de avond van zijn arrestatie, toen Hij weer in gebed was. En ook hier vielen diezelfde drie leerlingen, Petrus, Johannes en Jacobus, in slaap. Precies hetzelfde verhaal als bij de Gedaanteverandering op de berg Thabor. Maar nu niet in een stralend licht, maar in de donkerte van de nacht. Niet met Mozes en Eliah, maar Jezus helemaal alleen. Nu geen hoogtepunt, maar een dieptepunt.

Hebben de drie het toen wèl begrepen? Nee, nog niet. Want ze waren ook in slaap gevallen. Niets iets om trots op te zijn. En daarna sloten zich op in een kamer in een huis, uit angst. Maar drie dagen later, op de vroege zondagochtend, hollen ze naar een open graf. En dan is er iemand die verschijnt in volle glorie, *“zijn gelaat was veranderd van aanblik en zijn kleren waren verblindend wit”*. En twee engelen bij het graf.

En dan begrijpen Petrus, Jacobus en Johannes waarom Jezus nu juist hèn heeft meegenomen, die nacht, in de Hof van Olijven. En waarom Hij bij zijn Gedaanteverandering sprak over zijn *“heengaan”*. De Gedaanteverandering van Jezus op de berg Thabor begrijp je pas echt, als je de doodstrijd van Jezus in de Hof van Olijven hebt meegemaakt. En de doodstrijd van Jezus in de Hof van Olijven begrijp je pas als je Paaszondag hebt meegemaakt.

Het verhaal van de Gedaanteverandering op de berg Thabor is ook ons verhaal. Ja, je kunt in het donker zitten, maar het zal straks licht worden. Ja, je kunt diep in het dal zitten, maar je gaat straks naar een hoogtepunt toe. Ja, je kunt bang zijn voor de dood, maar wèl weten dat het leven het uiteindelijk wint. Dat er geen dal is zonder bergen. Dat een dieptepunt altijd leidt naar een hoogtepunt.

Als je maar niet doet zoals die drie apostelen. Als je maar niet in slaap valt... Als je maar wakker blijft...

Régis de la Haye, diaken